

melse højt ubillig. At vedkommende ikke have lyst til — hvad det ærede Medlem jo antydede, de kunde — at gaa til Borgmesteren for at faa Bevis for, at de vare i Trang og derfor ikke selv kunde anskaffe Uniformen, forekommer det mig, at man kun kan regne dem til Væ. Man kan vel forstaa, at de ikke onste at fremstilles som en Slags Fattiglemmer, fordi de skulle gøre Tjeneste paa en Maade, som ikke tjener til mindste Gavn. Naar det ærede Medlem fremkom med den Forklaring, at det ikke kan siges at være noget videre Tab for vedkommende at anskaffe denne Uniform, idet den kan sælges og vandre fra Haand til Haand, vil jeg sige, at Uniformen skal jo dog en Gang anskaffes, altsaa den Kapital sættes i den, som den koster, og blive staaende der de to Aar, vedkommende skal gøre Tjeneste. Hvis vedkommende skulde sælge den allerede det første Aar, saa vil det ikke blive stort, han faar for den, og naar han saa senere igen skal anskaffe en ny, bliver det en betydelig større Udgift. Set fra Arbejdersforhold er det en ikke ganske ubetydelig Kapital, disse Folk saaledes tvinges til at sætte i et for dem aldeles ubrugeligt Stykke, og denne Kapital skal ofte udredes paa et højt ubehageligt Tidspunkt. De vedkommende skulle altsaa ikke blot ofre Tid, men ogsaa Penge. Hvad selve Uniformen angaar, saa er det jo ikke sikkert, at de kunne komme af med den igen; det afhænger af, om de ere i Stand til at finde et Menneske, som akkurat kan passe den, og om saa han vil købe den. Der kan altsaa ikke være Tvivl om, at det er en Beføjning og en trykkende Byrde i pekuniær Henseende; det kan der ikke være nogen Tvivl om hos dem, der daglig omgaa Arbejdere og have med dem at gøre paa Forretningsforholdets Omraade. Med Hensyn til Tidsspilten sagde det ærede Medlem, at han vel kunde forstaa, det var generende for Detailhandlerne, der skulle forlade deres Forretning — jeg formoder, det ærede Medlem ogsaa har tænkt paa Haandværkerne — og andre, der have selvstændige Forretninger. Jeg giver det ærede Medlem Ret deri; men hvis det ærede Medlem tror, at det standser der, saa tager han fejl. Det er en Selsølg, at ogsaa Arbejderne kunne blive i højest Grad generede ved at skulle forlade deres Arbejde. Der er — heldigvis kan jeg sige — mange Arbejdere, som have faste Pladser, til Dels i alt Fald, og de kunne blive meget generede ved at skulle forlade deres Arbejde, idet deres Arbejdsgivere ikke kunne undvære dem, uden at de stasse en Mand i deres Sted. Derved fremkommer en ny pekuniær Udgift. Og saa kan der

endvidere indtræffe andre Forhold, som jeg skal tillade mig at illustrere med et ganske bestemt Eksempel, der kan dokumenteres at være rigtigt. I en Forretning var der ansat en Mand, som skulde til Borgervæbningen sidste Sommer. Han havde begaaet den ganske tilgivelige Fejl at glemme dette og glemte at meddele Principalen det i en efter dennes Mening tilstrækkelig god Tid, altsaa ikke saa mange Maanedes i Forvejen, som Principalen mente, det var Pligt at gøre det. Følgen deraf var, at denne Mand, som var en veltjent Mand i denne Forretning, blev afskediget, idet Principalen netop paa det Tidspunkt stod for at skulle gøre en Rejse. Principalen sagde nemlig: Naar De ikke kan blive i min Forretning, og jeg selv ogsaa skal paa Rejse, saa maa jeg have en anden paalidelig Mand, og saa maa De give Afkald paa Deres Plads. Han syntes jo nok, at det var noget haardt. Jeg talte personlig med Principalen og hørte, at jeg ogsaa mente, det var noget for haardt, men han sagde: Ja, der var ikke andet for mig at gøre, jeg kunde ikke lade min Forretning staa. Manden har vel senere igen faaet Plads, men hvad vil det ikke stige for en Mand, som er i en fast Stilling, som han ikke tænker paa at forlade, at han, fordi han skal ofre Tid og Penge paa Kjøbenhavns Væbning, tillige skal miste sin Plads og ingenlunde kan være sikker paa at kunne komme ind i den igen. Dette forekommer mig at være et talende Bevis for, at det ikke alene er Detailister, Haandværkere og selvstændige Folk i alle Stillinger, som dette gaar ud over pekuniært, men at det ogsaa er andre, der af samme Grund kunne miste deres Stillinger. Jeg mener derfor, at der er al mulig Grund til at ophæve Kopsset, det forekommer mig ikke, at den højtærede Minister eller det ærede Medlem er fremkommet med noget, som paa nogen Maade kan svække det, der er anført til Fordel for Ophævelsen af dette Kops; det forekommer mig ikke, der er blevet ført et eneste Argument i Slden — for at bruge et militært Udtryk — som kan siges at være noget som helst Forvar for dets Bevarelse. Man har ikke kunnet konstatere dets Nytte eller Nødvendighed, og man har maattet indrømme, at det er til Gene baade paa det pekuniære og paa andre Omraader. Men hvorfor saa bibeholde det? Man maa vel kunne finde Erstatning derfor, hvis man absolut ikke kan være en saadan foruden.

Formanden (Sofus Høgsbro):

Jeg har ikke villet nægte det ærede Medlem at være paa den personlige Henvendelse fra